

09-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – মায়াৰ বশীভূত হৈ ঈশ্বৰীয় মতৰ বিৰুদ্ধ কোনো কাম নকৰিবা, কেতিয়াও পিতাৰ নিন্দা নকৰাবা”

*প্ৰশ্ন:- মায়াও পিতাৰ সহায়কাৰী হয়, কেনেকৈ?

*উত্তৰ:- যেতিয়া দেখে যে কোনোৱে শ্ৰীমতৰ অৱজ্ঞা কৰে, পিতাৰ কথা নামানে, শ্ৰীমতত নচলে তেতিয়া মায়াই কেঁচাই খাই পেলায়, চৰ লগাই দিয়ে। বুদ্ধিয়ক তেৱেঁই হয় যিয়ে পিতাৰ স্মৃতিৰে মাযাক চিনি লৈ তাৰ বশীভূত নহয়।

*গীত:- মোক আশ্ৰয় দিওতা, তোমাক অন্তৰেৰে ধন্যবাদ.....

ওম শান্তি! সন্তানসকলে এয়া কাৰ মহিমা শুনিলা? পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ। সন্তানসকলে জানে যে এনেকুৱা পিতাক স্মৰণ কৰি এতিয়া তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লব লাগে। পিতাৰ আজ্ঞা যে নিৰন্তৰ মোক স্মৰণ কৰা আৰু নিজকে আত্ম ৰূপত সন্তান বুলি ভাবা। এয়াই লক্ষ্য। পিতাৰ নিবাস স্থানতো এতিয়া মধুবনেই। এতিয়া পিতাৰ পৰা সম্পত্তি কেনেকৈ পোৱা যাব? যিয়ে যিমানৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব সিমানৈ তেওঁৰ পাপ খণ্ডন হৈ যায় আৰু যিয়ে পিতাৰ সম্পত্তিক স্মৰণ কৰি থাকিব তেওঁৰ খাজনা জমা হৈ গৈ থাকিব। এইটো এক প্ৰকাৰৰ ব্যৱসায়, যি পিতাইহে শিকাই। সেয়েহে এনে পিতাকতো নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিব লাগে। যদিহে স্মৰণ নকৰা তেন্তে মায়াই পাখৰ মাৰিব, কিয়নো মায়াও কোনো গুণে কম নহয়। লাগিলে কোনোৱে যিমানৈ নকওঁক মই পিতাৰ সন্তান, স্থূল বা সূক্ষ্ম সেৱাও নকৰক যদিহে পিতাৰ লগত যোগ লগাব নাজানে তেন্তে তেওঁক সু-সন্তান বুলি কোৱা নহ'ব। পিতাইতো কেতিয়াও কাৰো ওপৰত খং নকৰে, কেতিয়াও অন্য দৃষ্টিৰে নাচাই কিন্তু যদিহে বেয়া চলন দেখে তেতিয়া বুজে যে এওঁ আসুৰী মতৰ। মায়াই এটা ঘোচাতে একেবাৰে শেষ কৰি দিয়ে। তাৰ পিছত কিমান যে বিঘ্নৰ সৃষ্টি কৰে। তেওঁৰ যিমান ডাঙৰ পাপ হয় সিমান অজ্ঞানী মনুষ্যৰো নহয়। কোনোৱে একেবাৰে ওচৰত থাকিও চিনি নাপায়। পিতাই কয় এয়াও নাটকত নিৰ্দ্দাৰিত হৈ আছে, শুনিও যেন শুনাই নাই। তেন্তে পিতাই কি কৰিব। আজি কালি মনুষ্যৰ ওপৰত যিমানৈ আশীৰ্বাদ নকৰা, মৰম নকৰা কিন্তু বহি বহিয়েই নিজকে ভাস্মাসুৰ বনাই লয়। বাস্তৱতে ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায় আৰু আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ মাজত ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য আছে। এই দুনীয়াত কাৰোৰে পিতাৰ সৈতে যোগ নাই। এনে লোককো পিতাই আহি ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ বনায়। তোমালোকৰ মাজতো কোনো ঈশ্বৰৰ হৈ শ্ৰীমতত চলে আৰু যিয়ে নচলে তেওঁ ভাস্মাসুৰ হৈ জ্বলি মৰে। তোমালোকে ঈশ্বৰীয় মতত স্বৰ্গৰ মালিক দেৱতা হোৱা আৰু কোনোৱে স্বৰ্গত যোৱাৰ সলনি কাম চিতাত বহি ভস্মীভূত হৈ যায়।

বাবাই সন্তানসকলক কিমান যুক্তিৰে শ্ৰেষ্ঠ কৰি গঢ়ি তোলে। কিন্তু মায়া এনেকুৱা যিয়ে এনেকৈ প্ৰহাৰ কৰে যে নিন্দা কৰোৱাৰ নিমিত্ত হৈ যায়, যি বুদ্ধিয়ক সন্তান তেওঁ খোজে প্ৰতি পিতাৰ শ্ৰীমতত চলে। পিতাৰ প্ৰথম আজ্ঞা হৈছে মোক পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে শুধৰণি হ'ব। যিয়ে পিতাৰ লগত যোগ নলগাই, শ্ৰীমতত নচলে তেনেহ'লে মায়া জীয়াৰীয়ে খাই পেলায়। মাযাক জীয়াৰী বুলি কয় কিয়নো সহায় কৰে। পিতাতো পৰমধামৰ পৰা আহিছে সন্তানসকলক পঢ়াই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ বনাবলৈ তথাপিও এনেহেন পিতাৰ অৱজ্ঞাকাৰী হৈ যায়। বাহিৰ ওলালেই মায়াই চৰিয়াই দিয়ে, পিছৰ অনুতাপ কৰে। কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত বেচেষ্টী কন্যা, মাতাসকলৰ ওপৰত বান্ধোন আহি যায়। কাম বিকাৰৰ পাতল নিচা থাকিলেও অধঃপতিত হৈ যায়, তাৰ পিছত অবলাৰ ওপৰত কিমান অত্যাচাৰ হ'বলৈ ধৰে! কিমান বেচেষ্টী বান্ধ খাই যায়! এই সকলো পাপ তেওঁৰ ওপৰত পৰে। বহুত ভয়ানক শাস্তি খায় তাৰ কথাই নুসুধিবা। মায়াই জানে যে কল্পৰ আগতে কোনসকলে মোক জয় কৰি বাবাৰ পক্ষ হৈছিল। তেওঁই বুদ্ধিয়ক হয়। চাই থাকে এওঁ বাবাৰ অৱজ্ঞা কৰিলেই তলা বন্ধ

কৰি দিয়ে। পিতাই জানে যে এই অবলা, কন্যাসকলে ভাৰতৰ কল্যাণ কৰে। পিতাৰ মাতাসকলৰ প্ৰতিও চিন্তা হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰো মাতাসকলৰ প্ৰতি চিন্তা হোৱা উচিত। নিজৰ অহংকাৰ থাকিব নালাগে। পিতাই নিজেই কয় বন্দে মাতৰম। বহুত চম্ভালিব লাগে। কোনো লেতেৰা চল চলন হ'ব নালাগে। নিজকে নিজে সুধিব লাগে যে আমি কোনো উল্টা কৰ্মতো নকৰো। পিতাই কয় তোমালোকে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱা। তোমালোক দেৱতা হ'বলৈ আহিছা। ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাত অনেক বিঘ্নতো পৰেই। যীশুখ্ৰীষ্টৰ সময়তো এনে বহুত ওলাইছিল যিয়ে নিন্দা আদি কৰিছিল। আসুৰী সম্প্ৰদায়ে (তেওঁক) মাৰি পেলাইছিল, চিনি পোৱা নাছিল। এতিয়া তেওঁলোকৰ কিমান গীৰ্জা আদি সাজে, কিন্তু তাৰ পৰা কোনো লাভ নহয়। মায়াৰ হৈ তমোপ্ৰধান হৈ যায়। যলৈকে যায় তাৰ পৰা একো পোৱা নাযায়। দিনে-প্ৰতিদিনে আৰু বেছিহে দুখী তমোপ্ৰধান হৈ যায়। ধৰিলোৱা গুৰুনানকৰ ওচৰলৈ যায়, তেওঁৰ পৰা কি পাব? তেওঁ মাথোন কয় তোমালোক পৰিত্ৰ হ'ব বা হৈ থাকিব লাগে। কিন্তু অপৰিত্ৰ হৈয়ে থাকে। কেৱল তেওঁৰ ভজন গাই থাকে, গতিকে একো প্ৰাপ্তি নহ'ব। এতিয়া চোৱা সকলো মৰিশালি হৈ গ'ল। জ্ঞানৰ বিষয়ে অলপো জ্ঞাত নহয়। ক্ৰোধো বহুত কাঢ়া হয় যাৰ দ্বাৰা নিজকে ভাস্মাসুৰ বনাই দিয়ে। তাৰ পিছত জমা হোৱাৰ সলনি লোকচানহে হয়। ভাগ্য বনাবলৈ আহে, কয় বাবাৰ পৰা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য ল'বলৈ আহিছো। তেন্তে ভালকৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগিব। তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগিব। নচলিলে যেনে আছিলো তেনেকুৱাই হৈ থাকিব। পিছত কল্প কল্পই অধঃপতিত হৈ থাকিব। কেতিয়াও উত্থান কৰিব নোৱাৰিব। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰিলে উচ্চতকৈ উচ্চ হ'ব পাৰিব।

পিতাই কিমান বুজাই, বৰ্ভত (ফলকত) লিখা আছে- ঈশ্বৰীয় বিশ্ব-বিদ্যালয় পৰমপিতা পৰমাত্মাই স্থাপনা কৰিছে। তেওঁৰ পৰা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য পাব লাগিব। যদিহে ইয়ালৈ আহি পুনৰ আতৰি যায় তেন্তে সকলোৱে ক'ব কিজানি ভগৱান নাই, সেয়েহে এনেকৈ আতৰি আহিছে। কিমান সংশয় বুদ্ধিৰ হৈ যাব। এনেলোকৰ ওপৰত সকলোৰে পাপ লাগি যায়। শ্ৰীমতত নচলিলে শ্ৰেষ্ঠ কেনেকৈ হ'ব? শ্ৰীমতত চলিলে তোমালোকৰ কোনো লোকচান হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ পিতাও হয় আৰু ধৰ্ম-ৰাজ্য হয়। ধৰ্মৰাজ্যে চাই থাকে কি কি পাপ কৰিছে? মোৰ গ্লানি কৰিছে। বহুত নিয়ম। কিন্তু সন্তানসকলে বুজি নাপায়। হাত উঠাই দিয়ে- আমি লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বৰণ কৰিম আৰু কাম এনে কৰে যে কথাই নুসুধিব। আগলৈ এই কিলা (বাবাৰ কেন্দ্ৰ) এনেকুৱা হৈ যাব যে কোনো পতিত লোক ইয়াৰ ভিতৰলৈ আহিব নোৱাৰিব। এতিয়াতো মায়াই বহুতৰে নাকত ধৰি লয়। সেই নিৰাকাৰ পিতাই এই দুচকু ঋণত লৈছে সেয়ে তেওঁ চাই এওঁ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সন্তান, এওঁ কাঁইট। পিতাই বুজাই সন্তানসকল তোমালোকতো স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব লাগিব। তোমালোকে সেই অনুসৰি পুৰুষাৰ্থ কিয় নকৰা। বাবা হৈছে সৰ্বশক্তিমান। মায়াৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰাবলৈ আহিছে। বাবাই কয়- মৰমৰ সন্তানসকল, শান্তিলৈও অলপ ভয় কৰিব। শ্ৰীমতত অজ্ঞাকাৰী হোৱা। নিজৰ ওপৰত দয়া কৰা। মায়াৰ বশীভূত হৈ কিবা কৰিলে ভূত হৈ যাব। ভৱানী মাতা বুলি কোৱা হয়, কোনো জন ভৱানীৰ উত্তৰাধিকাৰী হৈ যায়, কোনো জন ভূত হৈ যায়। তোমালোক সকলো ভৱানী মাতা হোৱা যিয়ে জ্ঞান অমৃত পান কৰোৱা। অজ্ঞাকাৰী সন্তানৰ ওপৰত মাঁ-পিতাৰ আশীৰ্বাদ থাকে। অজ্ঞাকাৰী নহ'লে শান্তিৰে কৰবাত দূৰলৈ গৈ থকাতোৱেই ভাল। আচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ৰাতিৰ ক্লাছ- 17-06-68

অতি মৰমৰ সন্তানসকল যেতিয়া ইয়ালৈ আহে তেতিয়া বুজে যে আমি বাবাৰ ওচৰত যাওঁ। বাবাৰ পৰা শুনো। যেতিয়া নিজৰ নিজৰ সেৱাকেন্দ্ৰত যায় তেতিয়া বাপদাদা সন্মুখত নবহে। কোনো কোনো ঠাইত ভাই সকলেও সেৱাকেন্দ্ৰ চলাই। মুৰুলীতো সহজ। যিকোনোৱে ধাৰণ কৰি মুৰুলী ক্লাছ কৰাব পাৰে। ব্ৰাহ্মণীসকলতো আছেই। বাবাই সোধে কোনোৱে

মুৰুলী পঢ়ি, পিছত মুৰুলীৰ সাৰ শুনাইনে? কোনোৱে মুৰুলী পঢ়ি শুনাই। যিয়ে মুৰুলী হাতত লৈ শুনাই তেওঁলোকে হাত উঠোৱা। যিয়ে মুৰুলী হাতত নলৈ, মুৰুলী অবিহনে শুনাই তেওঁলোকেও হাত উঠোৱা। মুৰুলী হাতত থাকিব লাগে নহয়! আগতে পঢ়ি তাৰ পিছত বহি সাৰ শুনাই। কোনোৱে মুৰুলী পঢ়ি শুনাই, ক্ৰমানুসাৰেতো হয়েই। মহাৰথী, অশ্বাৰোহী, পদাতিক (খোজ কাঢ়ি যোৱা সৈন্য)। সকলোৱেতো সঠিক ভাৱে নপঢ়ে। কোনোৱেতো পঢ়িয়ো থাকে, তাৰ লগতে আৰু যোগ দি ৰহস্যও শুনাই থাকে, ৰসাল ৰীতিৰে। সকলোৱে এনেকৈ বুজাব নোৱাৰে। ইয়াততো পিতা বহি আছে। পিতাই সন্তানসকলক কয় কোনো কথাতে সংশয় হ'ব নালাগে। এজন পিতায়েই সকলো শুনাই। সেই স্কুলতো পঢ়াওতা অনেক থাকে। বেলেগ বেলেগ পঢ়াই। ইয়াতো এজনেই পঢ়াই। এটাই লক্ষ্য উদ্দেশ্য। ইয়াত প্ৰশ্ন সুধিবলৈ একো নাথাকেই। ৰাতিপুৱা ইয়াত বহি সন্তানসকলক স্মৰণৰ যাত্ৰাত সহায় কৰো। এনেকুৱা নহয় যে কেৱল তোমালোককেই মনত কৰো। সকলো বেহদৰ সন্তানেই মনত থাকে। তোমালোকে এই স্মৰণেৰেই গোটেই বিশ্বক পৱিত্ৰ বনাব লাগিব। আঙুলি (সহায়) তোমালোকে ক'ত দিয়া? পৱিত্ৰতো গোটেই দুনিয়াকে বনাবলগীয়া হয়। গতিকে পিতাই সকলো সন্তানৰ ওপৰতেই দৃষ্টি ৰাখে। সকলোৱে শান্তিলৈ গুছি যাওঁক। সকলোৰে মনযোগ আকৰ্ষণ কৰাই। যাৰ যোগ আছে তেওঁ বুজি লৈ নিজৰ কল্যাণ কৰে। পিতাতো বেহদতেই থাকিব। মই আহিছো গোটেই দুনিয়াক পৱিত্ৰ বনাবলৈ। গোটেই দুনিয়াক শক্তি দি আছে পৱিত্ৰ হৈ যাওঁক। যাৰ যোগ থাকিব তেওঁ বুজিব, বাবাই এতিয়া বহি স্মৰণৰ যাত্ৰা শিকাই আছে, যাৰ দ্বাৰা বিশ্বত শান্তি হয়। সন্তানসকলকো স্মৰণ কৰা হয়। তেওঁলোকেও স্মৰণত থাকিলেহে সহায় পায়। যথা ৰীতিৰে স্মৰণ কৰা সকলৰ সংখ্যা বহুত কম। সহায়কাৰী সন্তানো লাগে নহয়। পৰামাত্মাৰ সহায়কাৰী। নিশ্চয় বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰিব নহয়। তোমালোকৰ প্ৰথম পাঠ হৈছে পৱিত্ৰ হোৱাৰ। সেয়ে তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ সৈতে নিমিত্ত হৈছা। পিতাক মাতে - হে পতিত-পাৱন, আহা। এতিয়া তেওঁ অকলে কি কৰিব? সহায়কাৰী নালাগিব জানো? তোমালোকে জানিছা যে বিশ্বক শান্ত কৰি তাৰ ওপৰত ৰাজ্য কৰিম। এনেকুৱা বুদ্ধিৰ হ'লেহে নিচা বাঢ়ি থাকিব। তোমালোক সন্তানসকলে ভাৰতক স্বৰ্গ বনাব লাগিব। তোমালোকে জানা পিতাৰ শ্ৰীমতেৰে, আমি নিজৰ যোগবলেৰে ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। নিচা থাকিব লাগে, ইয়াত কোনো স্থূল কথাতো নাই। এয়া হৈছে আত্মিক। সন্তানসকলে বুজিছে যে প্ৰতি কল্পত পিতাই এই আত্মিক বলেৰে আমাক বিশ্বৰ মালিক বনায়। এইটোও বুজিছে যে শিৱবাবাইহে আহি স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। দুনিয়াই এইটোও নাজানে যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই নতুন দুনিয়া প্ৰতিষ্ঠা কৰে; কেতিয়া, কেনেকৈ, একেবাৰে নাজানে। গীতাতো আটাত দিয়া নিমখৰ সমানহে সত্য আছে। বাকী সকলো মিছাই মিছা। পিতাই আহি সত্য কয়। ভাৰতৰ যোগবল বহুত নামিগ্ৰামী। পিতাই কয় হঠযোগীয়ে ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে, পিছে আজি কালি মিছা বহুত নহয়। সঁচাৰ আগত নকল বহু আছে সেয়ে সঁচাক কোনোৱে কাণ্চিতহে জানিব পাৰে। এয়াতো পিতাইহে আহি ৰাজযোগ শিকাই। পিতাই কয় কল্প কল্পই এনেকুৱাই হয়। এতিয়া তোমালোক নাস্তিকৰ পৰা আস্তিক হৈছা। প্ৰাচীন ঋষি-মুনি আদিয়েই নাজানে গতিকে অন্যৰ ওচৰত কেনেকৈ আহিল? গীতাৰ জ্ঞানকেই নাজানে। এওঁ দাদায়ে বহুত পঢ়িলে। এতিয়াহে বুজি পাইছে। জানা যে দুনিয়া তামোপ্ৰধান। একেবাৰে অবুজ। ভাৰত বুদ্ধিমান আছিল। ভাৰতৰেই খেল। অন্য ধৰ্মবিলাক কেতিয়া আহে সেয়াও সন্তানসকলে বুজি পায়। মূলবতন সূক্ষ্মবতনকো তোমালোকে বুজি পাইছা। কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণেহে এই জ্ঞান পোৱা। দেৱতাসকলৰ এই জ্ঞানৰ দৰকাৰেই নাই। তোমালোকৰ এতিয়া গোটেই বিশ্বৰেই জ্ঞান আছে। তোমালোক আগতে শূদ্ৰ বৰ্ণৰ আছিল। পিছত ব্ৰহ্মাকুমাৰ যেতিয়া হ'লা তেতিয়া এই জ্ঞান দিয়া হয় যাৰ দ্বাৰা দৈৱী ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। পিতাই আহি ব্ৰাহ্মণ কুল, সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সেয়াও এই সংগমযুগত প্ৰতিষ্ঠা কৰে। অন্য ধৰ্মৰ লোকে তৎক্ষণাত ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নোৱাৰে। তেওঁক গুৰু বুলি কোৱা নহয়। পিতাইহে আহি ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। পিতাই কয় এতিয়া মূৰৰ ওপৰত এটাই চিন্তা, পিতাক স্মৰণ কৰা। যিতো বাৰে বাৰে পাহৰি যোৱা। পুৰুষাৰ্থ কৰি পেচাগত কাম-কাজো কৰি থাকিবা, আৰু স্মৰণো কৰি থাকিবা স্বাস্থ্যবান হ'বলৈ। পিতাই উপাৰ্জন বহুত তীব্ৰ গতিৰে কৰোৱায়। ইয়াত সকলোবোৰ পাহৰিব লাগে। আমি আত্মা গৈ আছে,

এনেকৈ অভ্যাস কৰোৱা হয়। খাই থাকোতে পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰানে? কাপোৰ চিলাই কৰি থাকোতে, বুদ্ধিযোগ পিতাৰ লগত থাকিব লাগে। অশুদ্ধিবোৰতো উলিয়াব লাগিব। বাবাই কয় শৰীৰ নিৰ্বাহৰ কাৰণে কৰ্ম কৰা। একেবাৰে সহজ। এইটো বুজি পাইছা যে ৮৪ চক্ৰ পুৰা হ'ল। এতিয়া পিতাই ৰাজযোগ শিকাব আহিছে। পৃথিৱীৰ ভূগোল-বুৰঞ্জী এই সময়ত পুনৰাবৃত্তি হয়। কল্পৰ আগৰ দৰে পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। পুনৰাবৃত্তিৰ ৰহস্যও পিতাই বুজাই। কোৱা হয় জগতৰ পুনৰাবৃত্তি। এক ভগৱান, এক ধৰ্ম এনেকৈও কয় নহয়। তাতহে (সত্যযুগত) শান্তি হ'ব। সেয়া হৈছে অদ্বৈত ৰাজ্য। দ্বৈত মানে আসুৰী ৰাৱণ ৰাজ্য। সেয়া হৈছে দেৱতা, এয়া হৈছে দৈত্য। আসুৰী ৰাজ্য আৰু দৈৱী ৰাজ্যৰ ভাৰততেই খেল বনোৱা হৈছে। ভাৰততেই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ আছিল। পিতা আহি পুনৰ পৱিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ বনায়। আমি়েই দেৱতা আছিলো, পিছত কলা কম হৈ গ'ল। আমি়েই শূদ্ৰ বংশলৈ আহিলো। পিতাই এনেকৈ পঢ়াই যেনেকৈ শিক্ষকে পঢ়াই, বিদ্যার্থীয়ে শুনে। ভাল বিদ্যার্থীয়ে মনযোগ দিয়ে, অনুপস্থিত নাথাকে। এই পঢ়া নিতৌ পঢ়িব লাগে। এনেকুৱা ঈশ্বৰীয় বিশ্ব-বিদ্যালয়ত অনুপস্থিত থাকিব নালাগে। বাবাই গুঢ় গুঢ় কথা শুনাই থাকে। আচ্ছা- শুভৱাতী। আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) পিতাৰ আজ্ঞাকাৰী, বিশ্বাসী হৈ আশীৰ্বাদ লোৱাৰ পাত্ৰ হ'ব লাগে। কোনো ধৰণৰ অৱজ্ঞা কৰিব নালাগে।
- (2) কেতিয়াও কোনো উল্টা চাল-চলনৰ দ্বাৰা নিজৰ ভাগ্য ৰেখা খণ্ডিত কৰিব নালাগে। ভয়সূৰ হ'ব নালাগে। ধৰ্মৰাজৰ শাস্তিৰ প্ৰতি ভয় ৰাখিব লাগে।

*বৰদান:- স্ব-চিন্তন আৰু স্ব-দৰ্শনৰ দ্বাৰা হীৰাৰ তুল্য অমূল্য জীৱনৰ অনুভৱ কৰোতা বেদাগ হোৱা।

হীৰাৰ সমান অমূল্য জীৱনৰ অনুভৱ কৰিবলৈ সদায় স্ব-চিন্তন কৰা আৰু স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা কিয়নো হীৰাক দাগী কৰোৱাৰ দুটাই কাৰণ- এটা পৰদৰ্শন, দ্বিতীয়তে পৰচিন্তন। এই দুটা কথাই সংগৰ ৰঙত স্বচ্ছ হীৰাক দাগি কৰি দিয়ে সেয়েহে এই মূল বীজক সমাপ্ত কৰি স্ব-চিন্তন কৰা আৰু স্ব-দৰ্শন চক্ৰ ঘূৰোৱা তেতিয়া ধূলি আৰু দাগ লাগিব নোৱাৰে। সদায় বেদাগ সঁচা হীৰা, চমকি থকা অমূল্য হীৰা হৈ যাব।

*প্ৰোগান:- বিচিত্ৰ পিতাৰ চিত্ৰ আৰু চৰিত্ৰক স্মৰণ কৰোতা জনেই চৰিত্ৰবান।

!!ওম শান্তি!!

***